

Олександр Красовицький

ПІСЛЯ ЗАВТРА

Том 1

Роман про великі гроші

Харків
«ФОЛІО»
2024

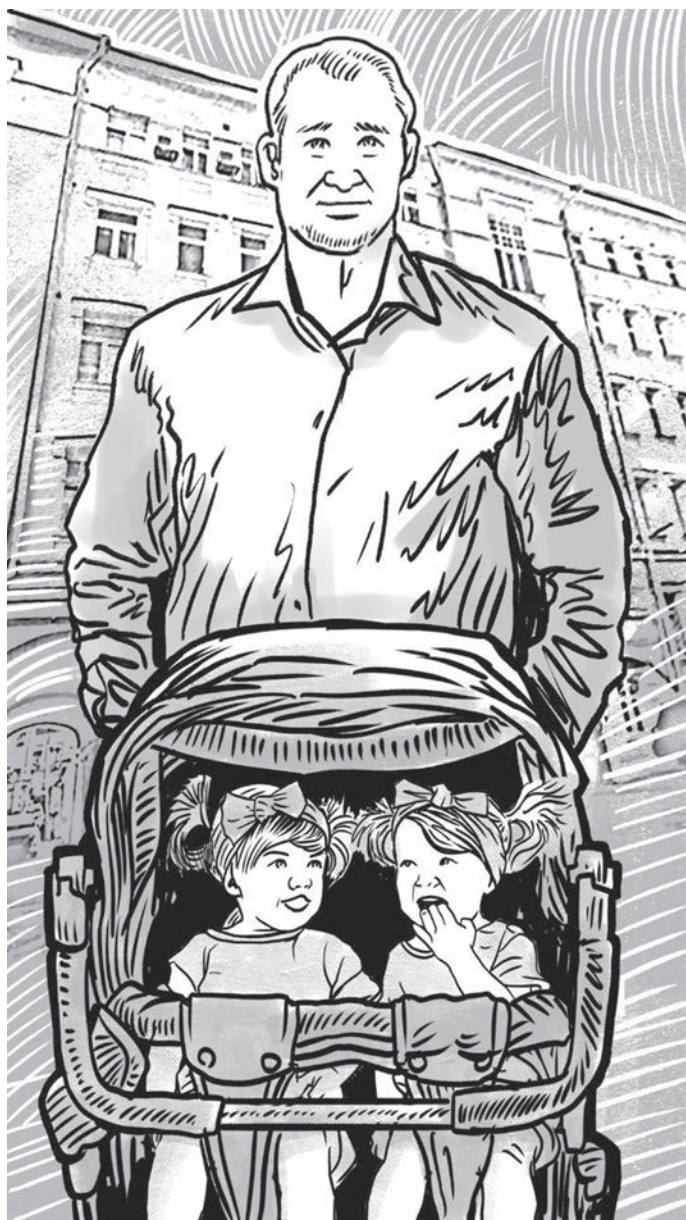
Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ЧАСТИНА 1 ДНІ ЖАЛОБИ

РОЗДІЛ 1

4 травня 2025 року. Москва

Москва о цій порі року завжди гарна. Весняне сонце розтопило у дворах злежаний сніг, двірники, на решті, вихльостали водою зі шлангів, вимели пластиковими помаранчевими мітлами купи зимового сміття, шляховики позалатували вибоїни в дорожньому покритті свіжим асфальтом. Кав'ярні відкрили перші літні майданчики. Рух центром міста зранку було перекрито у зв'язку з підготовкою військового параду до вісімдесятиріччя Дня Перемоги. По Тверській вулиці від Пушкінської площі у бік Охотного ряду рухалася колона «Тигрів». Було очевидно, що машини пройшли фронт: обшивка подекуди пошкоджена осколками й кулями, скло потріскане, захисне розфарбування і буква «Z» на броні були оновлені просто перед початком репетиції. Свіжа фарба здавалася безглуздою поряд з обличчями солдатів, обпаленими трьома

роками війни. Більшість ветеранів, що супроводжували військову техніку, мали фізичні каліцтва, кульгавість, шрами.

Олексій Дерев'яков — молодий, трохи повний хлопець майже двометрового зросту, з уже помітно поріділим волоссям й трохи дитячим виразом обличчя, усміхаючись Олександрі, котив дитячий візок з близнятами по Тверській вище будівлі Моссовета назустріч колоні. Він не був учасником війни. Усе, пов'язане з бойовими діями в Україні, було для нього страшною казкою, яку розповідали по телевізору. Традиційно перед Днем Перемоги, в суботу, вони всією сім'єю навідували дідуся — Олексія Вікторовича Дерев'якова-старшого, персонального пенсіонера союзного значення, голову родини. Дідусь у свої дев'яносто чотири не тільки чудово давав собі раду, живучи самотою у своїй квартирі, а ще й регулярно їздив на полювання з молодшими «товаришами по боротьбі», як він називав своїх колишніх колег та підлеглих.

Дівчатка, розморені й сонні після поїздки в задушливому метро від станції «Сокіл» до станції «Театральна», капризували. Станція «Тверська» була закрита через репетицію параду.

— Льошо, ну заспокой їх нарешті, ти ж батько! — Сашенька звикла, що всі основні функції виховання дітей бере на себе няня, і за її відсутності не хотіла виходити з образу вільної жінки. Вона — помічниця депутата Мосміськдуми, кваліфікована юристка, випускниця МДУ з червоним дипломом — змирилася

з тим, що замість поїздки за місто на дачу до подруги Марини мусить провести вихідний за столом у колі чоловікової рідні. Але через це їй досі було тоскно на душі.

У сквері навпроти ресторану «Вірменія» грав невеликий, очевидно, імпровізований військовий оркестр.

*«Белеют кресты — это герои спят. Прошлого тени кружатся вновь, о жертвах боёв твердят...»*¹ — звучало, як на старій пластинці, але наживо. Музиканти в заношеному камуфляжі, з портативними колонками, щойно почали концерт. Скрипаль з дерев'яним протезом ноги, як у фільмах про п'ятдесяті роки минулого століття, і його напарник — з протезами обох рук, що надривно співав, виконували вальс «На сопках Маньчжурії». Декілька осіб невід підспівували, навколо швидко збирався натовп. З іншого боку Пушкінської площі через колону бойових машин, що повільно рухалася по Тверській, у бік музикантів так само неквапливо рухалася група кінної поліції.

*«Вы пали за Русь, погибли за Отчизну. Но верьте, мы за вас отомстим и справим мы славную тризну...»*²

Поліціанти дали музикантам доспівати останній куплет і навіть зібрати гроші у військову панаму. Натовп з появою кінної поліції практично миттєво звично розсмоктався, одна з літніх жінок затрималася,

¹ «Біліють хрести – це герої сплять. Минулого тині кружляють знову, про жертви боїв твердять...» (пер. з рос.).

² «Ви впали за Русь, загинули за Вітчизну. Але вірте, ми за вас помстимося і справимо славну тризну...» (пер. з рос.).

обіймаючи безрукого співака. Один з поліціантів кілька разів для проформи вдарив музикантів гумовою палицею, створюючи на камери підтвердження виконання своїх обов'язків з розгону несанкціонованих заходів. Олександра пришвидшила ходу, проходячи повз музикантів. Той, що мав руки, спакував колонки. Олексій кинув їм кілька купюр по тисячі рублів.

Дівчатка заснули. Для трилітків запізно користуватися дитячим візочком, але батькам було зручно. Олексій з Олександрою котили візок по бульвару у бік будинку старшого Дерев'якова на Великій Бронній. Навпроти театру Пушкіна їх чекали Олексіїв батьки, Віктор Олексійович і Анна Олександрівна, котрі нещодавно повернулися з Туреччини після кількатижневого відпочинку.

Батько багато років пропрацював у Курчатовському інституті, як він жартував — «рядовим доктором наук», який у житті нічого не вмів, окрім написання складних фізичних формул з римських цифр і грецьких літер.

Візочок одразу перехопила Анна Олександрівна, чоловіки трохи прискорили ходу, а Олександра, яка завжди тепло ставилася до свекрухи, розслабилася.

— Вчора несподівано помер президент нашого Інституту, — повідомив батько. — Але поки хтось вирішив пресі про це не сповіщати. Кажуть, тромб. Середній вік нашої науки такий, що можна хоч щодня на

поминки ходити. Ти, до речі, не надумав дисертацію зробити?

— Тату, ну який сенс? Щоб стати невиїзним?

— Ні, Льошо, щоб повернутися в науку і дістати броню від армії. Я дуже боюся за тебе. На третій раз навряд чи відмажу. Тим більше тепер і просити нікого.

На будівлі ІТАР-ТАРС завила сирена. Війна була на тій стадії, коли сирени лунали по кілька разів на день. Початкові очікування, що Президент проведе коротку виховну операцію проти неонацистів, не справдилися.

РОЗДІЛ 2

4 травня 2025 року. Москва

Анна Олександрівна вже п'ять років як вийшла на пенсію, тож тепер могла присвячувати увесь час онукам. Її досвід шкільної вчительки хімії та біології допомагав легко розв'язувати проблеми виховання дітей. Олександра й не намагалася перечити свекрусі. Трилітні, дуже розвинені як на свій вік дівчатка Ксенія і Варвара, узявшись за руки, мирно спали у візочку, коли пролунав звук повітряної тривоги.

Останнім часом це відбувалося так часто, що москвичі вже знали, де розташовані укриття, а ще — регулярно читали телеграм-канали з фотографіями наслідків обстрілу українцями російських міст далеко від лінії фронту. Військові об'єкти на фото традиційно не показували, а ось склади, автозаправні станції, залізничні склади — щодня.

Найближче сховище було у будівлі ІТАР-ТАРС у кінці Тверського бульвару. Чоловікам довелося взяти дівчаток на руки і поспішно сховатися там одними з перших. У вихідний день співробітників у будівлі було небагато, тому укриття заповнили переважно молоді мами та літні люди, що прогулювалися бульваром цієї сонячної днини. На сходах, що вели вниз, стояв стійкий запах сечі. У досить непогано відремонтованій великій квадратній кімнаті в підвалі було не

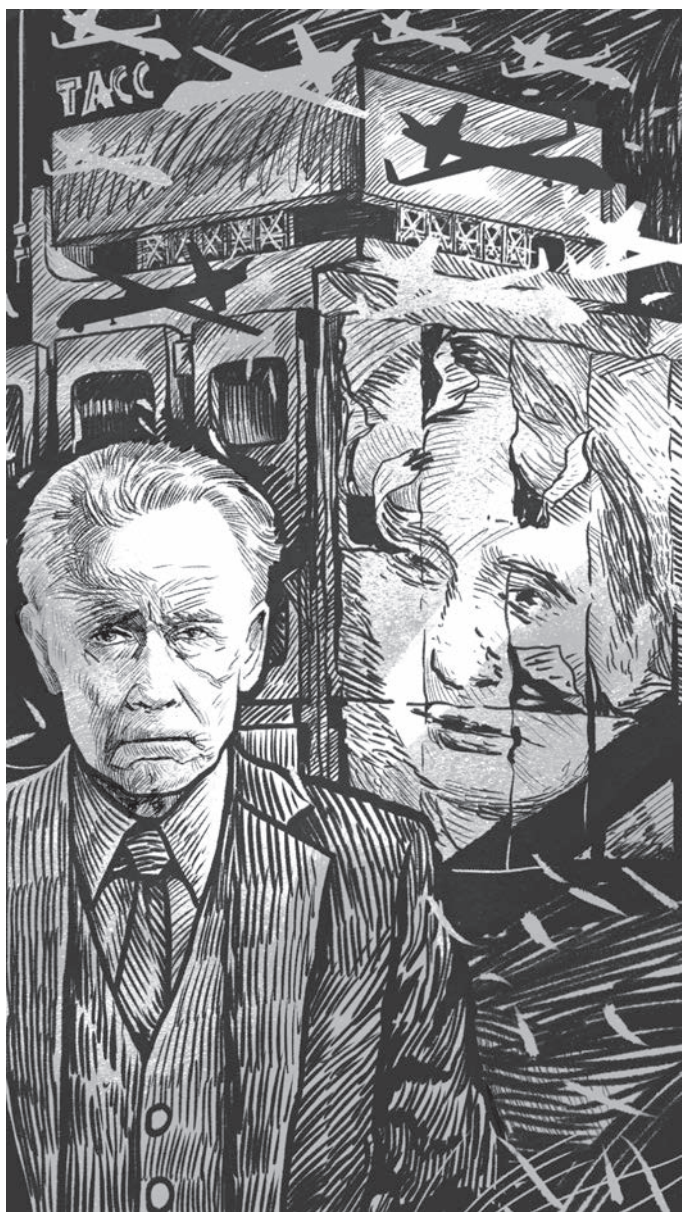
жарко. Попід стінами стояли довгі лави, очевидно, взяті зі шкільного спортзалу десь поблизу. Жінки, що сиділи поряд з Дерев'яковими, тихо ляли українців, які не дають спокою мирному місту. Дівчина у новенькій військовій формі без знаків розрізнення роздавала гарячий чай і пам'ятки «Що робити під час обстрілу». Телевізор, закріплений на стіні, транслював повтор вчорашнього футбольного матчу зі збіркою Киргизстану.

Подзвонив старший брат Віктора Олексійовича, Никодим: повідомив, що вони з донькою вже в квартирі Дерев'якова-старшого. Старий сказав їм, що сам по укриттях не бігає і їх не пустить.

Більше нікого не чекали. Обоє Никодимових синів, Олексій і Степан, були офіцерами десантних військ. Старший загинув під Бахмутом ще півтора року тому, молодший згорів у вертольоті над Азовським морем зовсім недавно. Дітей обидва не мали. Олексія кинула дружина ще до початку Спеціальної військової операції, а Степан одружений не був, тож на початку бойових дій жартував, мовляв, привезе наречену з України, але щось зі сватанням пішло не так.

Олексій-молодший дивився новини в телеграм-каналах і зачитував їх родичам:

«Бі-Бі-Сі повідомляє, що відомий російський бізнесмен українського походження, який перебуває під санкціями уряду Його Величності, раптово помер, потонувши у власній ванні в лондонському особняку. Слідів насильницької смерті не виявлено». «Англійський уряд обговорює постачання в Україну літаків

Eurofighter Typhoon — винищувачів четвертого покоління».

— Це за сьогодні вже друга знакова смерть, — зауважила Анна Олександрівна, звертаючись до чоловіка. — Твій директор теж з українським прізвиськом, та й близький був до керівництва країни. А літаки... ми вже зараз бігаємо по укриттях, а що буде, коли в українців з'являться літаки четвертого покоління?

Віктор Олексійович нічого не відказав дружині на її риторичне запитання. Він не був прихильником війни, але життєвий досвід навчив його під час обговорень подібних тем переважно мовчати.

Після досить швидкого завершення тривоги всі поспішили до Дерев'якова-старшого. Старий, цілковитою копією якого був онук Олексій, зустрів гостей на сходовому майданчику, усміхаючись, з келихом шампанського в руці.

— Так, хто спізнився — хутко до столу. Я посмажив оленину — добув на полюванні в Завидово. Пальчики оближеш! І кримське шампанське, минулого року привезли з Коктебеля. Зараз футбол, нарешті, закінчиться, буде випуск новин — перед випуском встигнемо випити. Налив, Никодиме? Загалом, за нашу сім'ю, за нашу державу, за нашого Президента Генералісимуса Володимира Володимировича Путіна! Завдяки йому ми зберегли свою державність, свою армію, свої чудові спеціальні служби!

Не встигли гості поставити спорожнілі келихи на стіл, як несподівано виникший на екрані телевізора диктор повідомив, що випуску новин поки не буде.

Після телевізійної вистави буде спеціальне повідомлення Ради Безпеки і Уряду Російської Федерації. Усі обернулися до телевізора, повисла гнітюча тиша. На екрані з'явилися титри «Большой Театр. Балет П. І. Чайковського “Лебедине озеро”».

— Батьку, тобі, напевно, не видно без окулярів — «Лебедине озеро» оголосили, — прокоментував Никодим. — Як під час ГКЧП в 1991-му.

Стало тихо як у вусі. Навіть дівчатка, що гралися на дивані у вітальні, несподівано принішкли. Тільки цокав величезний німецький підлоговий годинник, що якимсь робом потрапив у цю квартиру ще за СРСР і відтоді жодного разу не зупинявся. Господар з особливою урочистістю щоранку натягував ланцюг, піднімаючи гиру, що давала годинниковому механізму нове, продовжене життя.

— Ось і випили за здоров'я. Схоже, лідера ховати-мемо, — промовив господар. — Я ж пам'ятаю страшні дні п'ятдесят третього, як стояв в огороженні після смерті Сталіна. Не думав, що доведеться ще раз застати смерть великого лідера нашої країни. Давайте, не цокаючись. Никодиме, відірвися від телевізора, назад уже нічого не повернеш.

ЗМІСТ

Частина 1	ДНІ ЖАЛОБИ.....	3
	РОЗДІЛ 1	3
	РОЗДІЛ 2	10
	РОЗДІЛ 3	15
	РОЗДІЛ 4	24
	РОЗДІЛ 5	31
	РОЗДІЛ 6	36
	РОЗДІЛ 7	43
	РОЗДІЛ 8	49
	РОЗДІЛ 9	52
	РОЗДІЛ 10	57
	РОЗДІЛ 11	61
	РОЗДІЛ 12	65
	РОЗДІЛ 13	70
	РОЗДІЛ 14	75
	РОЗДІЛ 15	82
	РОЗДІЛ 16	87
	РОЗДІЛ 17	90
	РОЗДІЛ 18	96
	РОЗДІЛ 19	100
	РОЗДІЛ 20	105
	РОЗДІЛ 21	110
	РОЗДІЛ 22	115

РОЗДІЛ 23	118
РОЗДІЛ 24	124
РОЗДІЛ 25	129
РОЗДІЛ 26	134
РОЗДІЛ 27	137
РОЗДІЛ 28	140
РОЗДІЛ 29	145
РОЗДІЛ 30	148
РОЗДІЛ 31	152
РОЗДІЛ 32	156
РОЗДІЛ 33	162
РОЗДІЛ 34	165
РОЗДІЛ 35	168
РОЗДІЛ 36	174
РОЗДІЛ 37	177
РОЗДІЛ 38	182
РОЗДІЛ 39	185
РОЗДІЛ 40	188
РОЗДІЛ 41	194
РОЗДІЛ 42	199
РОЗДІЛ 43	203
РОЗДІЛ 44	210
РОЗДІЛ 45	212
РОЗДІЛ 46	217
РОЗДІЛ 47	223
РОЗДІЛ 48	227
РОЗДІЛ 49	230
РОЗДІЛ 50	237
РОЗДІЛ 51	243

Частина 2	ДНІ ПЕЧАЛІ.....	245
	РОЗДІЛ 1	245
	РОЗДІЛ 2	252
	РОЗДІЛ 3	256
	РОЗДІЛ 4	262
	РОЗДІЛ 5	268
	РОЗДІЛ 6	276
	РОЗДІЛ 7	282
	РОЗДІЛ 8	286
	РОЗДІЛ 9	292
	РОЗДІЛ 10	297
	РОЗДІЛ 11	302
	РОЗДІЛ 12	307
	РОЗДІЛ 13	313
	РОЗДІЛ 14	322
	РОЗДІЛ 15	326
	РОЗДІЛ 16	331
	РОЗДІЛ 17	338
	РОЗДІЛ 18	343
	РОЗДІЛ 19	359
	РОЗДІЛ 20	364
	РОЗДІЛ 21	367
	РОЗДІЛ 22	371
	РОЗДІЛ 23	379
	РОЗДІЛ 24	385
	РОЗДІЛ 25	390
	РОЗДІЛ 26	397
	РОЗДІЛ 27	403
	РОЗДІЛ 28	406
	РОЗДІЛ 29	410

РОЗДІЛ 30	415
РОЗДІЛ 31	421
РОЗДІЛ 32	426
РОЗДІЛ 33	430
РОЗДІЛ 34	435
РОЗДІЛ 35	439
РОЗДІЛ 36	445
РОЗДІЛ 37	449
РОЗДІЛ 38	453
РОЗДІЛ 39	460
РОЗДІЛ 40	463
РОЗДІЛ 41	467
РОЗДІЛ 42	471
РОЗДІЛ 43	477
РОЗДІЛ 44	482
РОЗДІЛ 45	490
РОЗДІЛ 46	495
РОЗДІЛ 47	504
РОЗДІЛ 48	510
РОЗДІЛ 49	514
РОЗДІЛ 50	518
РОЗДІЛ 51	524
РОЗДІЛ 52	530